need olid nüüd ussi sõnad
wahest nimetas mõned
olema roosi sõnad ja muud
kui meie jälle kuerust
tegime siis ütles: Olette
kuerad ja ei obi kedägi
kui mina ärä suren kes
teidesiis kedägi obettab. –
Nüimaks surigi emä ja
meie jäime elämä. — –
Se oli ükskord kesk heinä
aial; mei olimme metsäs
heinämaal ja karudimme
loogu; saime loo karudettä
siis heidimme wähäksaiaks

puhkama; mina läksin
toistest wähämaad eemäle
ja käwin loo pääle pikkellä
maha; ja tuledin seel aiga
olles wanu laulu meele. –
Päiw paist palawast ja
mina kardin ussi noore=
mal; – seel tulid mulle
nee emäst obedettud ussi
sanad meele ja mina
hakkasin aiga olles neid
aruttama kuda nee käü=
=wäd; ja ninda ise eneses
olles, kuulen äkkitselt
suur suhin minu